

KONWENCJA

o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi, sporządzona w Hadze dnia 16 grudnia 1970 r.

**W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
RADA PAŃSTWA POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ
podaje do powszechnej wiadomości:**

W dniu 16 grudnia 1970 roku sporządzona została w Hadze Konwencja o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną z zastrzeżeniem, że Polska Rzeczpospolita Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 12 ustęp 1 tej Konwencji; oświadcza, że wymieniona Konwencja jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 12 lutego 1972 roku.

KONWENCJA

o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi

Przekład

WSTĘP

Państwa będące Stronami niniejszej Konwencji zważywszy, że bezprawne czyny zawładnięcia statkami powietrznymi w locie lub sprawowania nad nimi kontroli narażają na niebezpieczeństwo osoby i mienie, poważnie zagrażają eksploatacji linii lotniczych i podrywają zaufanie narodów świata do bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego,

zważywszy, że czyny takie budzą poważne zaniepokojenie,

zważywszy, że aby zapobiec takim czynom istnieje pilna potrzeba podjęcia właściwych środków zmierzających do ukarania ich sprawców,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1.

Każda osoba, która na pokładzie statku powietrznego będącego w locie:

- a) bezprawnie, przemocą lub groźbą użycia przemocy lub w każdej innej formie zastraszenia dokonuje zawładnięcia statkiem powietrznym lub przejęcia nad nim kontroli albo też usiłuje popełnić taki czyn, lub
- b) współdziała z osobą, która popełnia lub usiłuje popełnić taki czyn, popełnia przestępstwo (zwane dalej "przestępstwem").

Artykuł 2.

Każde Umawiające się Państwo zobowiązuje się do uznania przestępstwa za podlegające surowej karze.

Artykuł 3.

1. Dla celów niniejszej Konwencji uważa się, że statek powietrzny jest w locie od chwili gdy załadunek został zakończony i wszystkie drzwi zewnętrzne zostały zamknięte, aż do chwili, gdy jedno z tych drzwi zostało otwarte w celu wylądowania. W przypadku przymusowego lądowania przyjmuje się, że lot trwa nadal aż do chwili przejęcia przez właściwe władze odpowiedzialności za statek powietrzny oraz osoby i mienie znajdujące się na pokładzie.

2. Niniejszej Konwencji nie stosuje się do statków powietrznych używanych w służbie wojskowej, celnej lub policyjnej.

3. Niniejszą Konwencję stosuje się tylko wtedy, gdy miejsce startu lub miejsce rzeczywistego lądowania statku powietrznego, na pokładzie którego przestępstwo zostało popełnione, jest położone poza terytorium Państwa rejestracji tego statku powietrznego, niezależnie od tego, czy statek powietrzny wykonuje lot międzynarodowy, czy też krajowy.

4. Niniejszej Konwencji nie stosuje się w przypadkach przewidzianych w artykule 5, jeżeli miejsce startu i miejsce rzeczywistego lądowania statku powietrznego, na pokładzie którego popełniono przestępstwo, są położone na terytorium tego samego Państwa, a Państwo to jest jednym z tych, które określone są w tym artykule.

5. Niezależnie od postanowień ustępu 3 i 4 niniejszego artykułu, artykuły 6, 7, 8 i 10 stosuje się bez względu na miejsce startu lub miejsce rzeczywistego lądowania statku powietrznego, jeżeli sprawca lub domniemany sprawca przestępstwa znajdzie się na terytorium Państwa innego niż Państwo rejestracji tego statku powietrznego.

Artykuł 4.

1. Każde Umawiające się Państwo podejmie w związku z przestępstwem takie środki, jakie będą konieczne dla ustanowienia swej jurysdykcji w sprawach o przestępstwo oraz o każdy inny czyn użycia przemocy w stosunku do pasażerów lub załogi popełniony przez domniemanego sprawcę przestępstwa, w następujących przypadkach:

- a) gdy przestępstwo zostało popełnione na pokładzie statku powietrznego zarejestrowanego w tym Państwie,
- b) gdy statek powietrzny, na pokładzie którego przestępstwo zostało popełnione, ląduje na jego terytorium z domniemanym sprawcą przestępstwa znajdującym się na pokładzie,

c) gdy przestępstwo zostało popełnione na pokładzie statku powietrznego wydzierżawionego bez załogi dzierżawcy, którego główne miejsce działalności, a w przypadku braku takiego miejsca - jego stałe miejsce pobytu, znajduje się w tym Państwie.

2. Każde Umawiające się Państwo podejmie również takie środki, jakie będą konieczne dla ustanowienia swej jurysdykcji w sprawie o przestępstwo w przypadku, gdy domniemany sprawca przestępstwa znajduje się na jego terytorium, a Państwo to nie wydaje go zgodnie z postanowieniami artykułu 8 żadnemu z Państw określonych w ustępie 1 niniejszego artykułu.

3. Niniejsza Konwencja nie wyłącza jurysdykcji karnej wykonywanej zgodnie z przepisami prawa wewnętrznego.

Artykuł 5.

Umawiające się Państwa, które tworzą, dla przewozu lotniczego organizację wspólną eksploatacji lub międzynarodowe agencje eksploatacyjne, eksploatujące statki powietrzne podlegające wspólnej lub międzynarodowej rejestracji, wyznaczają dla każdego statku powietrznego według przyjętego trybu postępowania to Państwo spośród nich, które wykonywać będzie jurysdykcję i dla celów niniejszej Konwencji posiadać będzie uprawnienia Państwa rejestracji, o czym zawiadomią Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego, która poinformuje o tym wszystkie Państwa będące Stronami niniejszej Konwencji.

Artykuł 6.

1. Jeżeli Umawiające się Państwo, na terytorium którego znajduje się sprawca lub domniemany sprawca przestępstwa, uzna, że okoliczności to usprawiedliwiają, zatrzyma taką osobę lub podejmie inne środki zapewniające jej obecność. Zatrzymanie lub zastosowanie innych środków powinno być zgodne z prawem danego Państwa i może trwać jedynie przez okres konieczny dla przeprowadzenia postępowania karnego lub dokonania ekstradycji.

2. Państwo to przystąpi niezwłocznie do przeprowadzenia dochodzenia wstępnego mającego na celu ustalenie faktów.

3. Każdej osobie zatrzymanej w myśl postanowień ustępu 1 niniejszego artykułu przysługuje prawo natychmiastowego porozumienia się z najbliższym właściwym przedstawicielem Państwa, którego jest ona obywatelem; w tym celu należy udzielić jej wszelkich ułatwień.

4. Gdy Państwo zatrzymało osobę zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu, powiadamia niezwłocznie o tym zatrzymaniu jak i o okolicznościach, które je usprawiedliwiają, Państwo rejestracji statku powietrznego, Państwo określone w artykule 4 ustęp 1 litera c), Państwo którego zatrzymana osoba jest obywatelem, a także jeżeli uzna to za wskazane - wszystkie inne zainteresowane Państwa. Państwo, które prowadzi wstępne dochodzenie określone w ustępie 2 niniejszego artykułu, powiadamia natychmiast wyżej wymienione Państwa o jego wynikach i oświadcza czy zamierza wykonywać swą jurysdykcję.

Artykuł 7.

Jeżeli Umawiające się Państwo na terytorium którego znajduje się domniemany sprawca przestępstwa nie wydaje go, zobowiązane jest ono bez żadnego wyjątku oraz bez względu na to, czy przestępstwo zostało popełnione na jego terytorium, przedłożyć sprawę właściwym władzom w celu przeprowadzenia postępowania karnego. Władze te podejmować będą swe decyzje w taki sam sposób jak w przypadku jakiegokolwiek przestępstwa o poważnym charakterze, zgodnie z prawem wewnętrznym tego Państwa.

Artykuł 8.

1. Przestępstwo uznaje się za przestępstwo uzasadniające ekstradycję, włączone do wszystkich umów ekstradycyjnych zawartych już między Umawiającymi się Państwami. Umawiające się Państwa zobowiązują się włączyć przestępstwo jako przestępstwo uzasadniające ekstradycję do wszystkich umów ekstradycyjnych, jakie będą zawarte między nimi.

2. Jeżeli Umawiające się Państwo, które uzależnia ekstradycję od istnienia umowy, otrzyma wniosek o ekstradycję od innego Umawiającego się Państwa, z którym nie ma umowy ekstradycyjnej, może uznać niniejszą Konwencję za podstawę prawną ekstradycji w związku z przestępstwem. Ekstradycja podlega innym warunkom przewidzianym przez prawo Państwa wezwanego.

3. Umawiające się Państwa, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia umowy, uznają między sobą przestępstwo za przestępstwo uzasadniające ekstradycję na warunkach przewidzianych przez prawo państwa wezwanego.

4. Dla celów ekstradycji między Umawiającymi się Państwami przestępstwo uważa się za dokonane tak w miejscu jego popełnienia jak i na terytorium Państw zobowiązanych do ustanowienia swej jurysdykcji zgodnie z artykułem 4 ustęp 1.

Artykuł 9.

1. Jeżeli popełniono lub usiłowano popełnić jakikolwiek z czynów wymienionych w artykule 1 litera a), Umawiające się Państwa podejmą wszelkie właściwe środki dla przywrócenia lub utrzymania kontroli nad statkiem powietrznym przez prawowitego dowódcę.

2. W przypadkach określonych w poprzednim ustępie, każde Umawiające się Państwo, na terytorium którego znajduje się statek powietrzny, pasażerowie lub załoga ułatwi, tak szybko jak tylko to będzie możliwe, pasażerom i załodze kontynuowanie podróży oraz bez zwłoki zwróci osobom uprawnionym statek powietrzny i jego ładunek.

Artykuł 10.

1. Umawiające się Państwa będą udzielać sobie jak najdalej idącej pomocy prawnej w postępowaniu karnym prowadzonym w związku z przestępstwem jak i innymi czynami wymienionymi w artykule 4. We wszystkich przypadkach stosuje się prawo Państwa wezwanego.

2. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu nie naruszają zobowiązań wynikających z postanowień innych dwustronnych lub wielostronnych umów, które regulują lub będą regulować w całości lub w części wzajemną pomoc prawną w sprawach karnych.

Artykuł 11.

Każde Umawiające się Państwo przekaże Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego zgodnie z jego prawem wewnętrznym, tak szybko jak tylko to będzie możliwe, wszelkie istotne informacje znajdujące się w jego posiadaniu dotyczące:

- a) okoliczności przestępstwa,
- b) środków podjętych w myśl postanowień artykułu 9,
- c) środków zastosowanych względem sprawcy lub domniemanego sprawcy przestępstwa oraz w szczególności - wyników postępowania ekstradycyjnego lub każdego innego postępowania

prawnego.

Artykuł 12.

1. Jakikolwiek spór między Umawiającymi się Państwami dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji, który nie może być rozstrzygnięty drogą negocjacji, będzie na prośbę jednego z nich poddany arbitrażowi. Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od daty zażądania arbitrażu Strony nie dojdą do porozumienia w sprawie arbitrażu, każda ze Stron może skierować spór do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie ze Statutem Trybunału.

2. Każde Państwo będzie mogło przy podpisywaniu lub ratyfikacji niniejszej Konwencji albo przystąpieniu do niej oświadczyć, że nie uważa się za związane postanowieniami poprzedniego ustępu. Inne Umawiające się Państwa nie będą związane wspomnianymi postanowieniami w stosunku do każdego Umawiającego się Państwa, które złożyło takie zastrzeżenie.

3. Każde Umawiające się Państwo, które złożyło zastrzeżenie zgodnie z postanowieniami poprzedniego ustępu, będzie mogło w każdym czasie wycofać to zastrzeżenie drogą notyfikacji skierowanej do Rządów - depozytariuszy.

Artykuł 13.

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisu w Hadze dnia 16 grudnia 1970 roku dla Państw uczestniczących w Międzynarodowej Konferencji Prawa Lotniczego zwołanej do Hagi w dniach od 1 do 16 grudnia 1970 roku (zwanej dalej Konferencją Haską). Po dacie 31 grudnia 1970 roku Konwencja będzie otwarta do podpisu w Moskwie, Londynie i Waszyngtonie dla wszystkich Państw. Każde Państwo, które nie podpisze Konwencji przed jej wejściem w życie zgodnie z postanowieniami ustępu 3 niniejszego artykułu może przystąpić do niej w każdym czasie.

2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji przez Państwa sygnatariuszy. Dokumenty ratyfikacyjne i dokumenty przystąpienia zostaną złożone rządowi Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki, które niniejszym wyznacza się jako Rządy - depozytariusze.

3. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie po upływie trzydziestu dni od daty złożenia dokumentów ratyfikacyjnych przez dziesięć Państw sygnatariuszy niniejszej Konwencji, które uczestniczyły w Konferencji Haskiej.

4. W stosunku do innych Państw niniejsza Konwencja wejdzie w życie w dniu jej wejścia w życie zgodnie z postanowieniami ustępu 3 niniejszego artykułu lub po upływie trzydziestu dni od daty złożenia ich dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia, w zależności od tego, która z tych dat będzie późniejsza.

5. Rządy - depozytariusze niezwłocznie poinformują wszystkie Państwa, które podpisały niniejszą Konwencję lub do niej przystąpiły, o dacie każdego podpisania, złożenia każdego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia, dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji oraz o wszelkich innych zawiadomieniach.

6. Z chwilą wejścia w życie niniejszej Konwencji zostanie ona zarejestrowana przez Rządy - depozytariusze stosownie do postanowień artykułu 102 Karty Narodów Zjednoczonych oraz artykułu 83 Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym (Chicago, 1944 rok).

Artykuł 14.

1. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze

notyfikacji skierowanej do Rządów - depozytariuszy.

2. Wypowiedzenie nabierze mocy po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Rządy - depozytariusze.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani pełnomocnicy, należycie w tym celu upoważnieni przez ich Rządy, podpisali niniejszą Konwencję.

SPORZĄDZONO w Hadze dnia szesnastego grudnia tysiąc dziewięćset siedemdziesiątego roku w trzech oryginalnych egzemplarzach, z których każdy zawiera cztery autentyczne teksty zredagowane w językach angielskim, francuskim, hiszpańskim i rosyjskim.